

תאריך הורדה: 27 מאי 2025. מקור: עמוד 2, חרות, 26 יוני 1953 *** מתוך אתר "עיתונות יהודית היסטורית", הספרייה הלאומית ואוניברסיטת ת"א

מלחמה בגין

זכות וכוח במדיניות

מה לנו זכות ? הכח ורק, הכח הוא שקפצ

את חיפך וכותנו בארץ־אבותינו. אם הקורא ירצה לשיפילכ לשמעות ה־פילוסופית של מדיניות־חוקת הזכות, הוא שוב ישמע באוזני רוחו את צוהק־הגורל הפ־רוע, אלה שהטיפו ללוחמיה־שחרור, מהרשי מסורת המכבה „מוסר יהודי“ (גלוּת), גמ־צאים מקבלים את המוסר... הגרמני, לא רק הנצינז־סוציאליסטי, אלא את „המוסר“ ה־גרמני „המסורתי“, שהוליד את הנאציזם. כך לימרו רבותיהם הגרמניים של שול־י זכר־תנו : הכח הוא המוליד את הזכות.

אבל השוללים ישענו כי אין הם מתענינים בצד הפילוסופי של הבנייה, אלא באספקט הד־רני שלה. המדיניות שלנו, הם אומרים, מדיניות מעשית היא. סבורנו, כי דוקא על־רקע ההתפתחויות האחרונות, ניתן לבחון מהי מידת האמת בטענתם זו, לא רק לזר־דנו אלא אף לזר־ם.

דוברי ישראל, גושאן השלילה מחזקשים, באומר, להכחיש בכל הדוגמות, כי יש לנו הבנייה כלשהי על מה. שאינו בדינני, הם עובחים, כי בימינו רואה כל איש בהכחשה דיפלומטית אישור למעשה למה שהוא פת־ימורה להכחיש להלכה. טוב או רע, נכון או מוטעה, אמיתי חלילה או אמיתי רק לפ־קים — זוהי המחשבה המקובלת בעול־מנו,והחוקא במידה שמתרבות, ההכחשות, מת־חוק הרשום, כי מונחן נסחרת ומשפעותן הפוכה מניכוחן.

חוקק תוה של הפסיכולוגית המדינית חל במיוחד על הכחשות הנוגעות למה שקיני־התפשטות טריטוריאלית, אמנם, טעולם לא אמר ראש הממשלה של אייר דהז־לירא כי הוא רוצה בהתפשטות ; הוא אומר בפשי־טוה, כי ברצונו להשיב לעמא את החלק ה־שדוד של אדמת מולדתו. גם סינגפ־ר, המכ־סח לקרוע את הסכם שמית־התנשק בקוריאה עוד בטרם נחתם, אינו טוען „לאקספנסיה“, והאמריקאים, אשר נשיאם הבטיח גם בימים אלה, לשאוף לשחרורה של קוריאה השלמה, אינם כלל מאשימים את נשיאה של קוריאה הדרומית „בחטא רצון ההתפשטות“ אולם אגותו, מידוע, הגנו מוסריים ועובים מן ה־איירם ומן הקוריאנים ומכל צד אחר, שהפ־סיו במהלך ההיסטוריה, אם בכלל לחץ אויר־ביו ואם בחשאי מנהיגיו, חלק מאדמתו ; אגותו „אומרים לכל תנשים, כי מפילתו של הכונטר האמריקאי ליד הכוחל־המערבי היא „שאיפת התפשטות“, פסולה אסורה ; אגוד־נו, אמורים דוברינו, איננו רוצים בכוחל־אינו רוצים, את ירושלים, איננו רוצים“.

תמונה

אבל הצרה היא פי לגויים זכרון טוב, הם זכרים כי דוקא מי שרצה „להתנשש“ י־היכון להתפשטות, היה מסתיר על העולם וזכשותו, וזהו מבטיה, ממש עד הרגע אה־יון, כי אין הוא רוצה בשום דבר „שאנו־בירד“, לא יפלא איפוא שמוסטר דאלם, זכרו על הצהרת הערבות של אמריקה, אנכ־ליו בצרפת משנת 1950 לקוי־שביחת הנשק בארץ־ישראל, הורשיש, כי הצהרה זו לא נתנה הרשבת־בטחון... לערבים. מנהיגי ישראל י־

רשמים אינם מוסקים מלהבחישי כל „מולת־התפשטות“; שלטי ערב אינם נלאים מלהכי־ריו, כי יש בדעתם, בבוא היום, למחות את ישראל מפל המפה. בכל זאת לא אמר שר־לחין האמריקאי אפילו מילה אחת על כך, כי מחמת הדעותיהם התוקפנות של הער־בים, אין לישראל הרגשת בטחון, על אף הצהרת שלש המעצמות ; להיפך, הוא אמר, כי הערבות של שלש המעצמות לא הרגיעה את רוח הערבים, על אף „הברות האנשי־התפשטות“ של מנהיגי ישראל...

נגמס נא להשקיף על הבנייה מנקודת מבט שלישית. לא נביט בלחיר ולא שישאקלי בדי־ששק לא פיסל בגגדו ולא בלאב פתח ברבתי־ומן מסתירים את כוונתם האמיתית ביחס ל־ישראל ; להיפך הם מגלים אותה מכל במות־הפרלמנטים“ שלהם, בשיחות דיפלומטיות, בראיונות עם עיתונאים, אינו יודע, אם ה־אודלים הערבים שמעו אימתי על החוברת של קרל מרכס הקרויה ; „לשאלת היתר־וימי, אבל עובדא הוא שהם משתמשים, כמ־עט מילה במילה, בדבריו של המורה המשר־תף למקיי־למשיא ולמפאיי ; „ההחרון נש־אזת ישראל יבוא על ידי היענמות ישראל“.

אלי הן, כמובן, הכרונות תוקפנות והצ־זרות התפשטות גלויות ומפורשות. כלום גינה מאן דהוא בואשינגטון בלונדון או ב־טאריס את שלטי־ערב בגלל דבדיהם, כלום נונה דיוון באגוש גלאם, הוישב גרבת־עמנו, לא רק על דברי תוקפנות, אלא גם על מעשי תוקפנות, בהם הוא הבטיח להמשיך ולה־שיל את האחריות עליהם על „סידוריסטים יהודיים“, בעקבות היוצק הממשפטי לממשלת ישראל ; כלום נעשו שלטי־ערב ; המציאות מוכיחה את החיפך מה. לא רק לונדון אלא גם ואשינגטון שולחת נשק וציוד למדינות הערביות ; בית הנבחרים האמריקאי, כח־לשו על פשלויות הנשק למורה־התיכון, אף מסיר את התנאי של הבטחת אי־התקפה ש־כוחה, במובן, בקליפת הבעלים של חיייל־בלאב פתח.

לאור כל העובדות האלו יכול כל איש בי־ישראל לשאול את מנהיגיו : מה הפחד ש נפל עליכם לבלתי הזכיר את זכותנו החייס־טורית, אשר שום כיבוש זר אינו יכול להפי־קועה, על ירושלים השלמה ועל המולדת ה־אחת והמאוחדת ; וההליכתם את ארבינו על־ידי „ברונות־איהתפשטות“ שלכם, או לה־פן ; חתוקכם על ידן את עמדתם של ישראל ודוידעו כרבים, כי אין זכות — זוהי הכח !

מדיניות הרת אסונות היא ; פילוסופיה רזה ומסוכנת היא. אגותו, המורדים, אשר לימדנו את עצנו, בברכים ובכעששים, כי לא תקום — כוונתו בכל כוח־לחום, סועולם לא האמנו בפילוסופיה זו, האפן, האמנו, כי לא הכח הוא אבי המות, אלא המות הוא אם הכח. והזכות אחל־היא המותר על „חלי־ממנה גלחן וילחן להוסיף ולהתרה“.

מלחמה בגין

א. כל בני יודנו היו שותפים או עדים לה־פוח האיסטורי, הגדולי על השאלה המשול־שת ; הצריך, המוחה, והאפשר להשתמש בכח, פול־לתנשים את זכותו של ישראל למולדת הקשית, לחרות לאומית, לעצמאות מדינית. תקנת המספיד במויכות זה עבר בין שני מוח־זוח בלמר, על מחנה השוללים ומנו ד־י־מנגם והלמידה, ד־י וויצמן וחסינו, מפלי־גות „המורחית“ והנועת התורה והעבודה“ של המועיל המורח, מפאיי והצינים הכלליים, השומר העציר ומועלי ציון־שמאל ; על מה־נה־המחכים ומנו המורשים, המורדים, חלמי־ויו של זאב ויברונטק.

אמר השוללים : ראשית, אין צורך לה־פ־על כח, להחלם, לסבול ולסכן את הנפש למען זכותנו, כאשר זכותנו הוכרה ואג־ל־ה, השלטת בארץ־ישראל „לא הגדור יותר־גרי“, שנית, אסור לשטון דם במלחמה וג־השלטון המדיטורי, כי דרך הגויים היא

ואנו היתירים, נושא המוסר העליון בצמיג, גזיכה, כי מולדת אין מובשים, אלא רובשים — בכסף, בעבודה ; שלישית, אף לו היה צורך להפעיל כח, גם אלפלא היה אסור ל־צאת לפלח־הדשים, אי־אפשר להתמודד עם תאגמפית הבריות האדירה, השלטת על עמים ויבשות, על ארבעים מיליון קילומטרים מרובעים, של החלק החמישי של האנושות. אמרו המחזבים : ראשית, אין ברירה אלא להלחם. וזאי, יש לנו זכות על ארץ־ישראל וכל העמים, לרבות אנגליה, הכירו בה, אבל הנסיגן הכנית, כי בתוקפתנו אין ממש בכלל זקלטי הגויל : „הסכמים חובה לקדם“ ; נצי יובל שנים לאחר הצהרת בלפור ועש־רים שנה לאחר שהבריטים „שכנעו“ את הברי־לאומים, כי בלי עבר־הירדן מחרה, אותו דרשה צרפת, לא יקום הבית הלאומי לעם היהודי, מוכנה לוגיון להכיר „בד־בוחנו“ ל־גשר ייחדי, חתח ממשלת ערבית, אשר מאחוריה יעמוד „יועץ בריטי“, במלים אחרות, פסוּטוח ; אם לא גלחם, גושמ־ר, ש־צית, אין אמת בטענה, כי מלחמת־שחרור היא דרך גויי־ם מסנה ירחק כל שומר נפשו י־הולדות. לכל עוד עמנו חי על אדמתו, הוא חיה עם־בוחם. האמת ההיסטורית היא, כי תקומתו אף תגויים לא רק באמונה באלהים חייה, אלא גם במלחמה למען חי־חרות.

הרעיון של התקפנות מנויית נגד ש־פוח, רעיון עברי הוא, לא קיבולתו מדי־תגויים ; והגולתו ללאומים, שלישית, שא־לת „האשכנזי“ היא שאלת האמונה, וזאי, אגותו התקשים והאנגלים הם הערבים ; להם גליליון רבנים אדירים, לנו נשק מועט, ולי־אבל כל־מלחמה מתבקנית היא מלחמת הצע־רים נגד־הרכים ; כלום רק יחסי הכוחות היסטיים קבעו במהפכות הידועות בהיסט־ריה ; ועל־האמונה, שהוא גורם כביר, מ־ריוץ בכל מלחמת־שחרור, גוססה האיסטרט־גיה, בלחון, אמרו המחזיבים־המאמינים, ב־איט־רטינג־צבאות, מדינית ומסיוכלוגית ה־מחאימת־יון להנאי ארצנו, הן ליחסים הבין־לאומיים־יון למצפה של בריטניה, על כן, לא זו בלבד שאפשר להלחם בשלטון הברי־טי, הנכבד בברצנו ; אפשר גם לנצח אותו ולאלצר לסתם.

החיפוף הזה התנהל לא בין הבוליים, כי אם, מפעל לקריות, לא באסיפות, כי אם בפציאות־השולטים שלטן ; המחזיבים גלח־פני־הרובתם הוביכות לעינו הדור כולה הוא הוכרע לא בהרמת ידים אלא בידים לוח־פוח אגנם, גם חיום, חמש שנים לאחר קום המדינה, נצאות מורחיתו השובות ללמד את מנהיגותנו את שיר השמשים : „דונאם פו־דונאָם־שש“, אבל הן קודעות והם ידועה, כי במשך ארבעים שנה קנתה הקרן הקיימת ל־ישראל שבע מאות אלף דונגיים, ואילו בחמש־שנות־מלחמת־שחרור איפשרה המחלחת ה־עברית לעם ישראל לגאול את ארצו כולה ובכריתות יוש של מלחמת־המגן גאלו כוחי־מתח, הפוזיניים, הלוחמים של האומה „החי־גתה“, האצילי, הלחיי, וצבא ישראל, מי־י־יום דונאָמים של אדמתנו.

היודי למד את הקתח, על ידי „שיעור ל־דוגאשי הוכח לו, כי אם אין היהודי מוכי־לעמיתו פת מאחוריו ובוחו, לשווא נעקתו וסוּחן וירצח יוח — עצו, אם יש את נפ־שך, היהודי, לקיים את וסוּחן לחרות או אפילו לחימה העציר מאחוריה כח. אם הוא א־לחין, מה ענון להעשילו ; אם הוא איננו, יתקולו־ואם אין אחת רוצה לחקים פת, או אם אין אחת מוכן להפעיל אותה, שכת על־מחרָך והיפון — למאדוּק־ם.

ג.

„ההיסטוריה היא אירופית, כתב מסט נור־דא־מחציעו על העובדא הפראויכסלית, פי אלה, אשר כל ימי חיותם נלחמו בהרצל וב„איונות המדינה“, בקול את התנהגה ב־חחח ודורשיצין דוקא בימים, מהם פוח־פי „ההיזיונות“ ולא „הבנין“ נתנה לנו את ה„היסטר־של הצהרת בלפור בעקבות הנהג־ההקת הגדול יפולים אף אנו, בימינו, למצוא ממיסטרית לא רק שרדיות, אלא גם אירופית.

עמראם טראובטסלית היא, אך עובדא, פי אלה אשר, בשל העשור האחרון, המערבי, שללו את הפת מפרנס העשירי הנדשים או לקדם ת זכותנו, טוענים חיום, פי הגרם היהודי, הראני להחמיר עליו, הוא חתה, ואילו נצותו אין של ערך מעשי.

מלחמה בגין

עלי להעיר פו־י, פי מחנה השוללים הורחב יתקשה בכל תוקף את אשר אנו משיחים ב־פניו; ולמען האמת, עלי להודיע כי אם הוא דחה, בעבר את גורם הכח במדיניות ה־לאומית במפורש, הלכה למעשה, מדי הוא נשש, בישיא אלה, את גורם הזרות פמדיניות־חחח לא במפורש אלא בעקיפין, לא לה־למה אלא למעשה, אבל במדיניות קובעות צובדות...

מפל האמת הנכסת, בשיחות דיפלואטיות, המדינות לעתונאים חוזרים ומרגשים כל איטליליים. פי הם „מתחרים לטרלמים“ על ירושלים העתיקה, על חברון ובית־לחם ועל כל ששול־תגולת, שאינם נמצאים שחח, אם להשתמש בביטויי רב המשמעות של דיון מוסטר דאלם, „בפיקוחו של ישראל־אחד השוללים, מידוע, אף הביע את נכונותו תחתיו, בשם רבון העולם או במקיפּו־, על שטר וחיזור, שיום מרעונו בעוד מאה שנים פפוטו, וחס של משיח־שילית־הגאולה, אף אם היא נראית להם ארוכה ביחס לעתיד, צריכה מלחמתו את מגילות העבר, הקיימות, המקודשנות, הנצחיות, המששיות, אין בכוחה, על־אף כל שביעות ההתכחשות, לטעון, כי אין לנו־צדות על אותם הפיציים, אשר בין־נקיימות־שם כימר דרום־אפריקאי שחח חחד גוים, למען השפעת לישראל. הן הכומר האפ־ליקא, והן בן־הכומר האמריקאי, הממלא את החפשיק של שר־החוצן בממשלת ארצות־הברית, יודעים, כי אבותינו הצילו את הסל־צים האלה „לחר־ההישא“ ופי יש לנו זכות פעלית עליהם ועל כל מה שנגול ל„בוני־הפנית“, אבל כל המכרים, בעולם וכל המיני־אים בעולם שומעים מפי נציגי ישראל חי־רעת־התקלח־גירה בלתי מוסקת ; אנו ויחיר־נו ומו־חללים על זכותנו, במלים אחרות הם אומרים : שם שכפשו, לנו הוא ; מה שלא תשאלו למפוש לורים יחח, גם בעוד מאה שנים, משהשנים, ומפילתו טיר דחת־הזרות ;